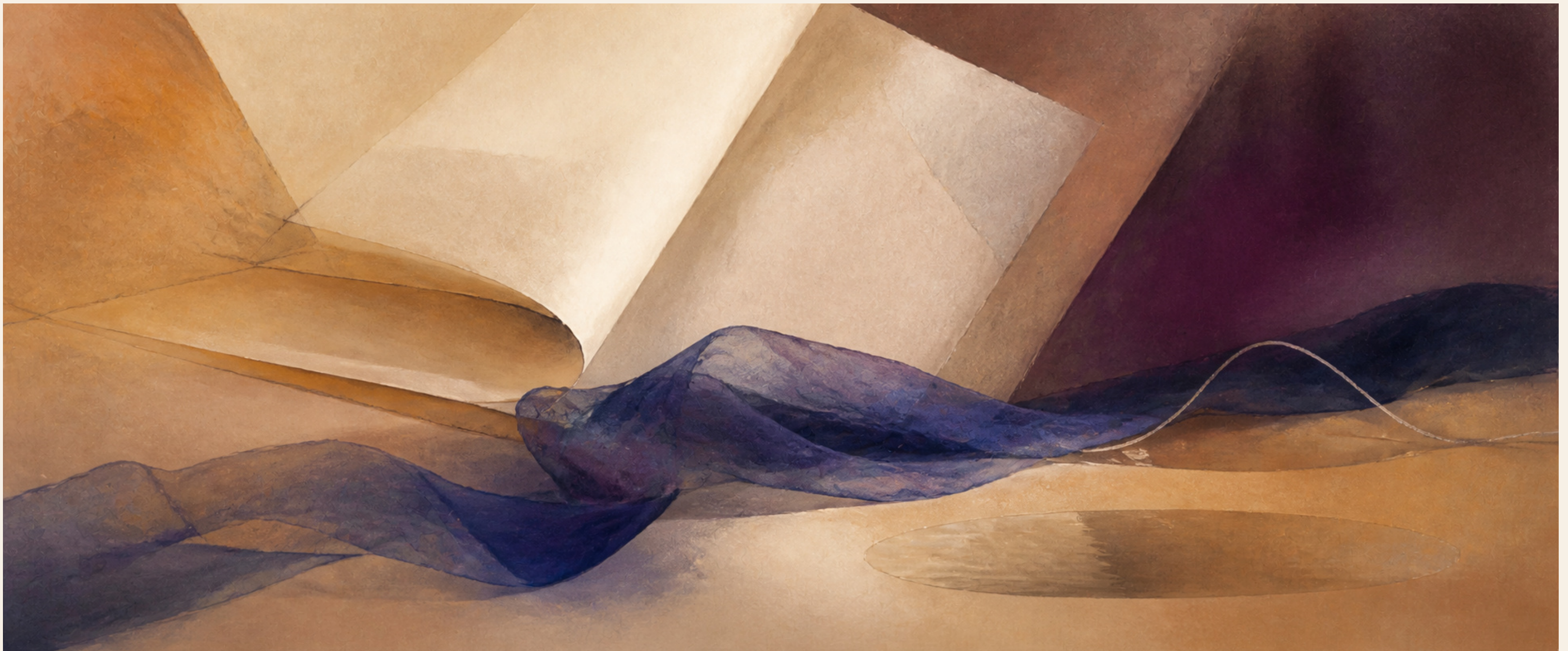

De formbara

En berättelse i Haka Loss värld

På uppdrag av Andreas Hurtig

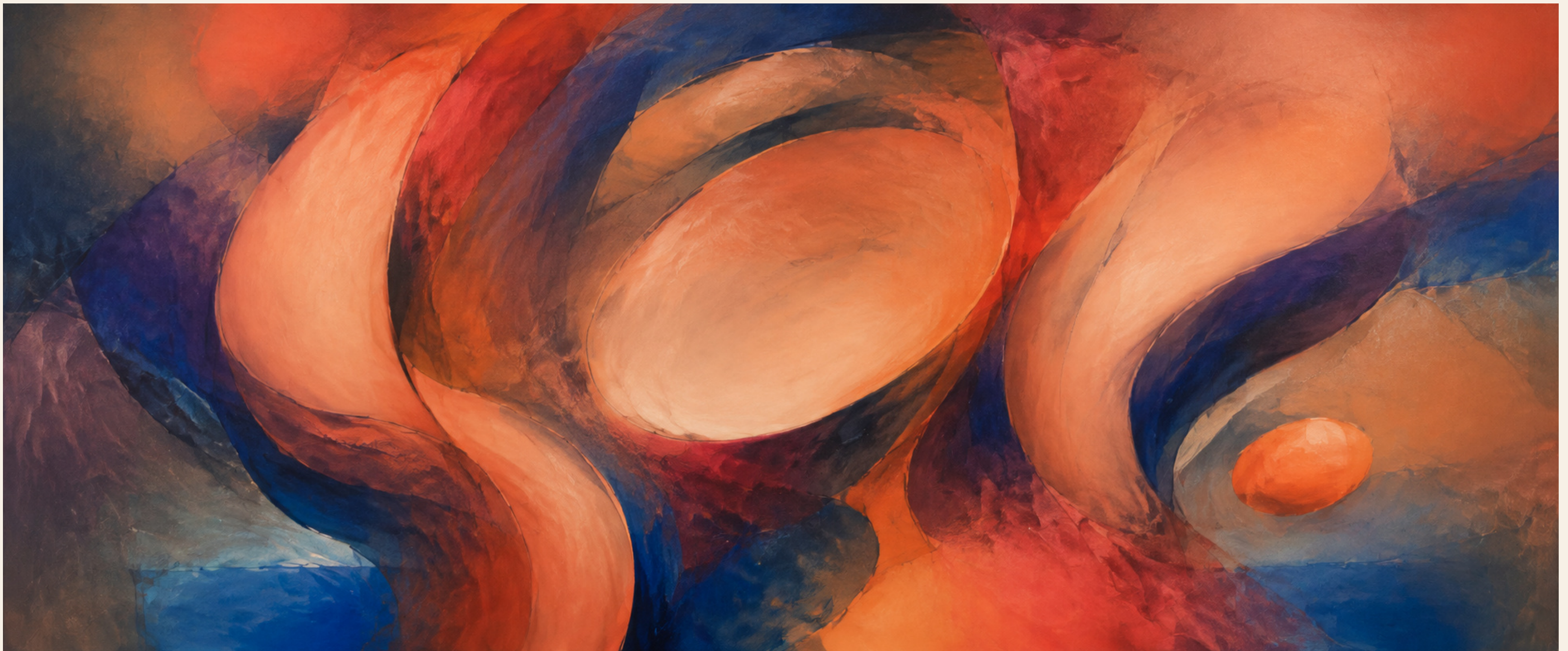
De formbara

En illustrerad berättelse om lust, trygghet och det liv som pågår medan vi försöker få ordning på det.

Abstrakt bildutgåva 2.0 • september 2026

Idé, riktning och uppdrag: Andreas Hurtig.

Ett självständigt vuxenverk med anknytning till Haka Loss. Gestalterna och händelserna är fiktiva.

På en tisdag

Jon hade en aprikos i munnen och kunde därför inte försvara sig.

Ina tog hans lediga hand. Radion spelade något som hon mindes som långsammare. Hon gjorde midjan lång och drog honom runt köksbordet. Han följde med två steg, fastnade i stolen och blev tvungen att svälja.

"Jag har inte gått med på det här tempot."

"Du har inte gått med på något tempo."

Hans kropp bredde ut sig i svängen. Hon gled förbi, skrattande, med hans hand fortfarande i sin. Det var så de hade dansat när köket var nytt för dem. Då hade de haft mindre bord och betydligt sämre högtalare.

Nu var det tisdag. Jon hade ont i ena hälen. Ina hade ett brev i väskan som hon inte ville öppna. Aprikosen var så mogen att han hade saft på hakan.

Hon torkade bort den med tummen. Han kysste tummen.

Musiken tog slut mitt i en rörelse. Väderrapporten började.

De stod kvar nära varandra. Ina kände hans mage röra sig mot sin och lät honom få mer plats.

"Regn", sa han.

"Jag hörde."

Hon lutade pannan mot hans kind. På spisen kokade något över.

Ingen av dem släppte genast.

Någonting att bjuda på

Brevet innehöll den sista hyran för verkstaden.

Ina lade det mellan sig och Jon nästa morgon. De hade fattat beslutet tillsammans. Det blev ändå värre av att summan stod där med två decimaler.

På måndagen om knappt två veckor skulle nycklarna lämnas tillbaka. Jon hade fått arbete med att bygga utställningsmontrar. Ina skulle hyra en plats hos Vera och fortsätta binda böcker i mindre skala. Lägenheten ovanför kunde de behålla. Den hade ett annat kontrakt, och deras nya löner skulle räcka om de höll igen.

"Vi borde ha festen", sa Ina.

Jon såg ut över pressarna, pappersstaplarna och stolen ingen gäst någonsin fått plats på.

De hade bjudit till fest i nästan fyra år. Alltid senare.

"Vad skulle vi fira?"

"Det måste väl gå att bjuda folk ändå."

Han drog handen över bordsskivan. Arton års skärmärken. Ett litet brännhål som ingen av dem längre försökte skylla på den andra.

"Inga tal", sa han.

"Ett mycket litet."

"Ina."

Hon tog fram telefonen.

De bestämde lördag, knytmat och högst trettio personer. Innan lunch hade Jon börjat göra plats för fyrtio.

Vattnet i taket

Esra kom med två lådor, en grund glasskål och en offert.

"Ljuset är roligt. Offerten är tråkig. Ni behöver båda."

Hon skulle bygga en rörlig ljusinstallation till en utställning i norr. Här kunde hon göra ett mindre prov inför publik. Ina och Jon betalade material och arbetstid ur den begränsade festbudgeten. Esra fick filma själva installationen, om gästerna slapp hamna i bild.

Jon läste summan. Sedan strök han hyran för extra stolar från sin lista.

Esra fyllde skålen med vatten och riktade lampan. Taket började röra sig.

Ina lade sig på golvet.

"Det ser ut som att man kan simma där."

"Försök inte", sa Esra. "Jag har räknat på annat."

Jon lade sig bredvid. Deras axlar trycktes mot varandra. Esra petade på vattenytan, och ett helt hav passerade över dem.

Sedan lade hon sig också.

Ina kände värmen från två kroppar utan att någon rörde henne. Hon hade träffat Esra genom arbetet i höstas. På senare tid hade hon börjat välja kläder innan hon kom.

I taket löstes en ljusfläck upp och hittade en annan form.

Ingen sa någonting på en stund.

Allt får plats

När de reste sig var Ina full av idéer.

Långbord på gården. Dans inne. Kuddar i hörnet där pappersskåpet stått. Ingen skulle behöva prata om räntor. Någon borde ta med ett dragspel, fast inte hela kvällen.

Jon ritade dörröppningar på sitt papper och påpekade att människor även behövde komma ut.

"Vi är inte så instängda som vi ser ut", sa Ina till Esra.

Esra såg på henne lite längre än skämtet krävde.

Senare, när Jon gått för att låna en kärra, höll Esra upp ena änden av en blå duk. Ina tog den andra. De skakade den mellan sig tills den fylldes av luft. Ina lät armarna växa med tyget. Esra vek sig bakåt så långt att hela kroppen liknade en våg.

Duken sjönk över dem.

Där inne blev ljuset blått. Ina såg den ljusa fläcken på Esras ena handled, den som huden aldrig tycktes få färg över.

"Menade du det där?" frågade Esra.

"Vad?"

"Att ni inte är instängda."

Ina hörde hur lätt ett svar skulle kunna låta.

"Vi ger varandra ganska mycket frihet."

Hon släppte inte sin ände av duken.

Nästan

Esra drog tyget åt sidan så att de kunde se varandra ordentligt.

"Finns det plats för att du träffar mig?"

Ina kände hur frågan nådde hela vägen ner i kroppen. Hon ville närmare. Det var befriande att inte längre behöva låtsas att hon bara tyckte om Esras arbete.

"Jag vill det."

"Det förstår jag."

Esra log, men väntade fortfarande.

Ina slätade duken med handflatan. Det fanns inga veck just där.

"Vi har inte pratat om det så konkret."

Esra släppte sin ände.

Tyget föll mellan dem.

"Då behöver ni göra det."

"Jag har inte ljugit om att jag vill."

"Nej."

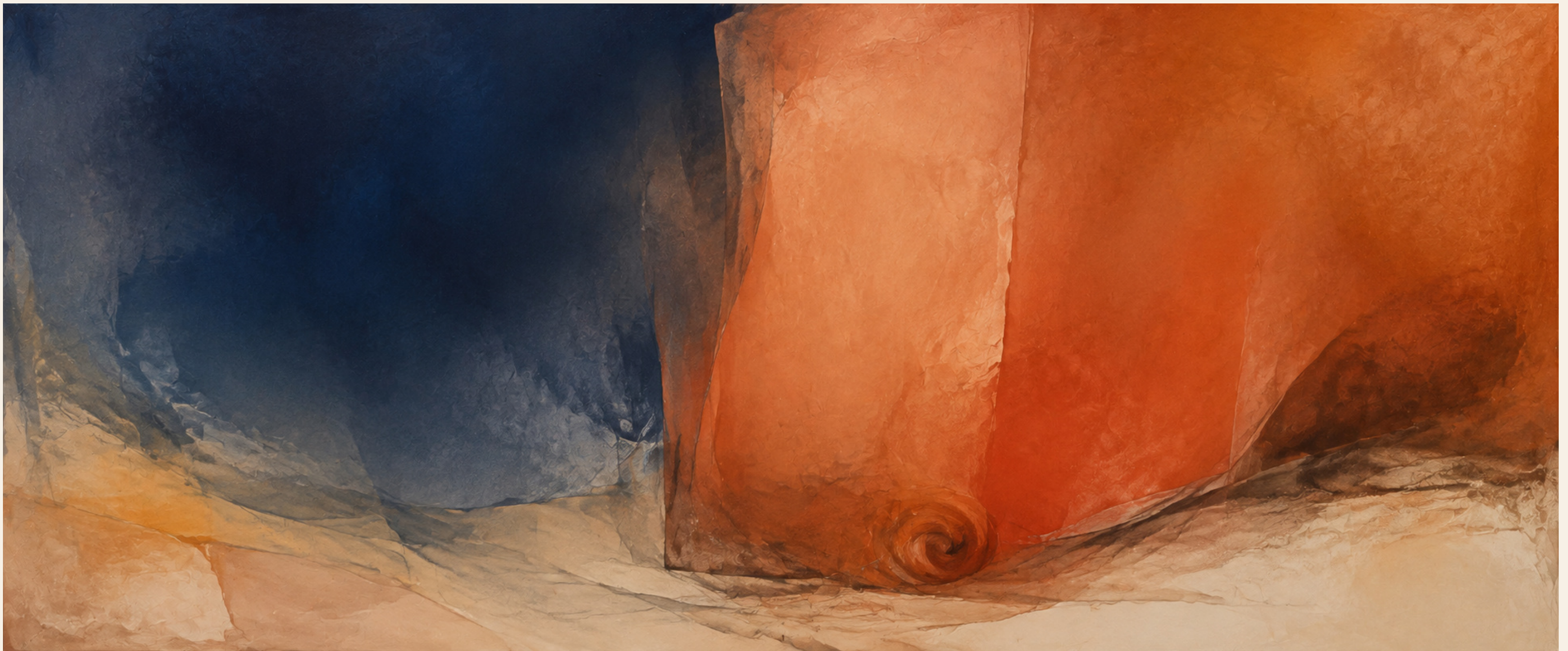
Det korta svaret gjorde Ina arg. Hon ville få tillbaka stunden då allt hade varit möjligt. Vid hennes handled hade en tunn krok vuxit fram. Den fångade dukens fäll när hon böjde sig efter den.

Esra började packa lampans reservdelar. Hennes händer var inte stadiga heller.

"Jag vill inte behöva gissa vad han vet", sa hon.

Ina fick loss fällen. Ett par trådar följde med.

Hon lade duken på bordet och ringde Jon innan hon hann hitta ett bättre tillfälle.

Den som klarar det

Han kom tillbaka med kärran och en påse bullar.

Ina berättade medan de satt på varsin sida av arbetsbordet. Att hon drogs till Esra. Att Esra hade frågat om det fanns plats. Vad hon själv hade sagt om deras frihet.

Jon öppnade påsen.

"Vi har väl aldrig förbjudit varandra att känna saker."

"Nej. Men jag vill träffa henne. På ett annat sätt."

Han tog upp en bulle och lade tillbaka den.

Ina hade väntat sig ett omedelbart nej. Hans tystnad gjorde henne hoppfull, och hon såg att han såg det.

"Jag kanske kan klara det", sa han.

Hans rygg reste sig. Axlarna blev breda och kantiga. Ina hade sett honom ta den formen när något tungt behövde bäras inför andra.

"Du behöver inte svara nu."

"Du behöver inte tala om hur jag ska svara heller."

Hon nickade.

Jon tog bullen igen. Den hade kanel på undersidan. Han åt över påsen, mycket noggrant.

Efter en stund frågade han om hon ville lämna honom.

"Nej."

"Det är ju bra", sa han.

Men kroppen fortsatte att hålla upp något som hon inte kunde se.

Huden

Jon gick till badet nästa morgon. Han hade tänkt simma fort.

Efter fyra längder var han trött och arg på kaklet.

Han satte sig på kanten av den varma bassängen. Under vattenytan såg kroppen annorlunda ut. Magen flöt upp, den gamla ljusa skåran vid knät försvann och kom tillbaka. Han försökte dra in sig. Vattnet flyttade bara på sig.

Esra var smalare. Det visste han. Han visste däremot inte varför han låg här och jämförde en människa med en annan som om Ina höll på att köpa ett bord.

Han sjönk ner till hakan.

Värmen tog sig långsamt in i hälen. Han sträckte foten, lät den bli bred mot bassängbotten. Det var skönt.

Sedan tänkte han på Esra igen.

Sedan var det fortfarande skönt.

Vid duscharna föll en kall droppe från taket på hans nacke. Han svor så högt att någon bakom skiljeväggen skrattade.

Jon började skratta själv. När han kom ut var han hungrig. Han köpte två ostsmörgåsar och åt den ena innan han hunnit sätta sig.

Tre personer vid ett bord

Esra ville vara med när de redde ut vad Ina hade sagt till henne.

De satt i verkstaden. Jon hade ställt fram tre olika stolar. Ina lade märke till att hon tänkte på det som ett tecken på någonting. Han hade antagligen bara tagit de tre som fanns kvar.

"Jag lät det låta som om vi redan hade kommit överens", sa hon. "Det hade vi inte."

Jon tittade på Esra.

"Jag visste inte att du hade fått den bilden."

"Inte jag heller, förrän jag frågade."

Ina ville förklara vad hon hade menat. Hon hörde sig dra efter andan och lät bli.

Esra berättade att hon tyckte om Ina och ville undersöka det. Hon ville inte vara en hemlighet. Hon ville heller inte sitta här och förhandla om tillgång till en människa.

Jon lade båda händerna på knäna.

"Jag kan inte säga ja till det här."

Hans röst var låg. Ina kände det ändå som ett slag.

"Du sa att du kanske kunde."

"Ja. Jag ville nog vara den som kunde."

Det surrade i lampan ovanför dem.

Esra reste sig först. Hon behövde hinna till sitt arbete.

Esras tisdag

På konsthallen ville ingen veta hur Esra hade det med kärleken. De ville veta varför en högtalare pep.

Hon bytte kabel. Pipet fortsatte.

Hon bytte högtalare. Pipet fortsatte.

Till slut hittade hon ljudet i sin egen ficka. Timern hon ställt för att inte glömma lunchen hade ringt i sju minuter.

Hennes kollega Rami gled långsamt ner längs väggen av skratt.

"Jag är mycket dyr", sa Esra. "Kom ihåg det när ni fakturerar."

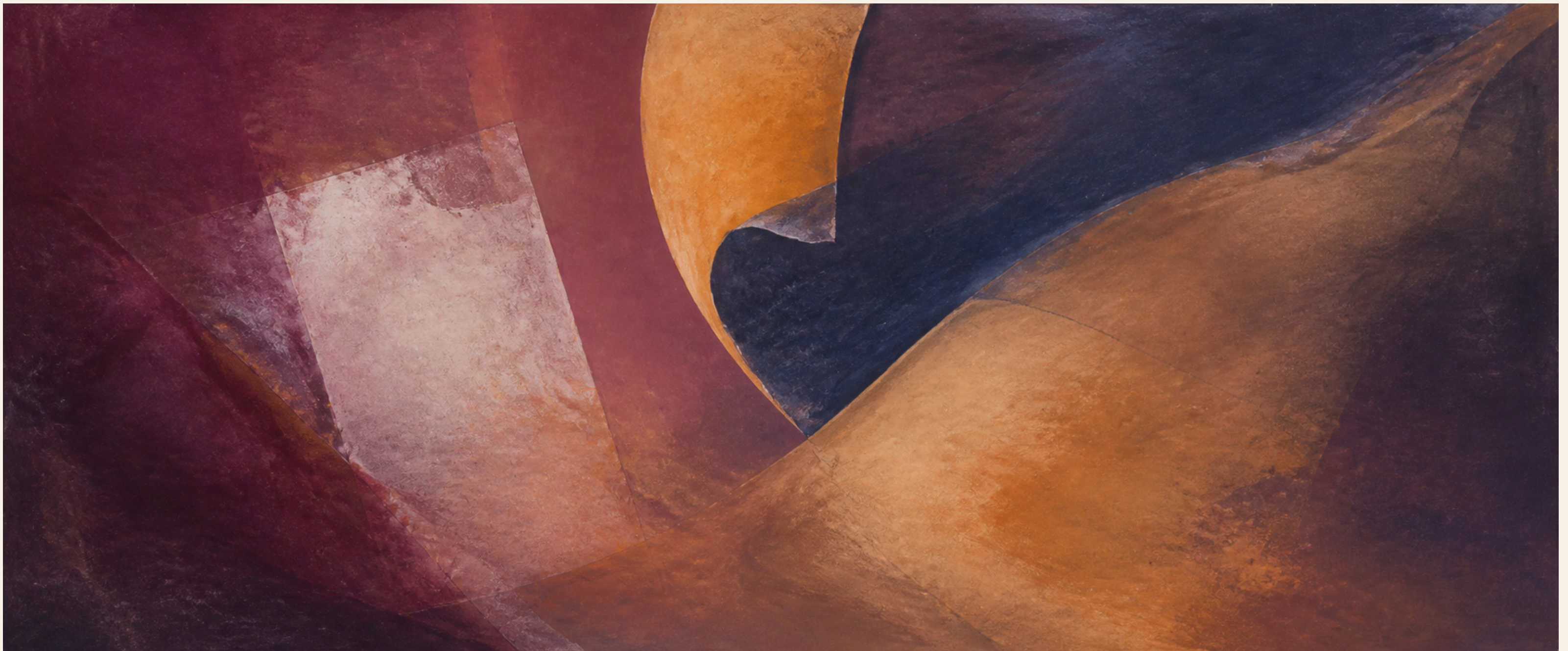
De åt ute på lastkajen. Brödet var varmt i mitten. Rami berättade om sin dotters flytt, och Esra frågade sådant hon faktiskt ville veta. Efteråt låg hon kvar med solen på sina underarmar medan han gick in.

Hon tänkte på Ina under duken. På hur lätt hon hade trott på ett svar som passade henne.

Telefonen ringde från utställningen i norr. De erbjöd henne ansvar för hela ljussättningen, två veckor längre än först planerat.

Esra frågade om ersättning och boende. Hon skrev ner svaren på baksidan av lunchkvittot.

Sedan tackade hon ja.

Den fria

Ina försökte arbeta hos Vera. Hon skar fel på två omslag och förstörde ett tredje när hon ville spara det andra.

"Ta en annan bit", sa Vera.

"Jag vet."

"Då kan du ju göra det."

Ina ställde sig vid det öppna fönstret. På gården slog någon en matta. Varje slag kom lite för sent för den rytm hon väntade sig.

Hon hade trott att hon var bra på frihet. Hon hade sagt det vid middagar, kanske inte med just de orden, men tillräckligt tydligt för att människor skulle nicka.

Nu ville hon att Jon skulle vilja något annat än han ville. Och att Esra skulle vänta medan hon ordnade det.

Hon drog i kroken vid handleden. Den gjorde ont. Hon slutade och höll den bara i handen.

Vera ställde ett nytt ark på hennes plats.

"Vill du prata?"

Ina skakade på huvudet. Sedan ändrade hon sig.

"Jag har gjort det ganska besvärligt."

Vera satte sig.

Ina berättade utan att börja med hur länge hon hade längtat. Det tog längre tid än hon trodde.

Brödet som blev en mössa

Jon berättade för Sanna medan de gjorde deg till festen.

Han började med verkstaden. Fortsatte med nästa arbete. Sedan sa han att han var rädd att Ina inte skulle välja honom om hon fick veta hur rädd han var.

Sanna slutade inte knåda.

"Vet hon inte redan?"

"Hon vet en ganska värdig version."

Sanna nickade. Det blev tyst mellan dem. Han behövde inte göra något av tystnaden.

Efter en stund sa han att han ibland ville att Esra skulle få något mycket tråkigt fel på bilen.

"Hon cyklar."

"Jag vet. Det försvårar."

Sanna skrattade först. Sedan Jon, motvilligt och med mjöl på hakan.

Degen hade fastnat över hans fingrar. Han drog upp handen och den följde med som en stor, långsam mössa.

"Det här blir bra", sa Sanna.

"Brödet?"

"Det hoppas jag."

Hon frågade om han ville gå en promenad efteråt. Jon sa ja. Han hade tänkt kontrollera festlistan en gång till. Den fick ligga.

Ingen lösning före läggdags

Den kvällen satte Ina sig bredvid Jon i soffan.

Hon lade handen mot hans arm. Han drog undan den.

"Inte nu."

Hon tog tillbaka handen och lade den i sitt eget knä.

De hörde en granne flytta något tungt ovanför. Jon såg mot taket.

"Varför måste det vara så jävla bråttom?"

"Jag har känt det länge."

"Jag har vetat det i två dagar."

Ina tittade ner. Det var sant, och hon avskydde att sanningen inte hjälpte henne att veta vad hon skulle göra.

Jon sa att han ville fortsätta vara med henne. Också som älskare. Han ville inte leva med att de träffade andra romantiskt eller sexuellt.

"Jag kan inte lova att jag slutar vilja henne."

"Det har jag förstått."

Han reste sig och gick till köket. Hon satt kvar tills hon hörde honom leta efter ett glas. Då började hon gråta, tyst först, sedan med ett ljud hon inte fick ordning på.

Jon kom tillbaka med vatten.

Han satte glaset på bordet. Han satte sig i fåtöljen.

De pratade igen när hon kunde. Samtalet gjorde dem trötta. De gick och lade sig utan att ha bestämt.

Det hon kunde lova

På torsdagen gick Ina och tittade på ett rum som Vera kände till. Det hade ett eget litet kök. Från fönstret såg man en kastanj och en vägg.

Hon frågade vad det kostade. Summan var möjlig. Hon stod vid diskbänken och föreställde sig sin kopp där, sina morgnar, Esra som kanske aldrig skulle komma. Rummet var inte hemskt. Hon skulle kunna bo här.

På vägen hem längtade hon efter att berätta för Jon om den märkliga kranen. Hon längtade också efter att han skulle fråga något om hennes dag som inte handlade om Esra.

Hon sov en natt till på saken. På fredagen hade hon ett svar.

Hon ville fortsätta deras gemensamma liv. Hon ville också fortsätta vara exklusiv med Jon. Hon tänkte inte bjuda Esra på en hemlig fortsättning eller be henne vänta.

Jon satt på sängkanten medan hon talade.

"Säger du det för att festen ska bli av?"

"Nej."

"För att jag ska sluta må så här?"

Ina tog tid på sig.

"Det vill jag också. Men jag vill bo med dig. Jag vill ha tisdagarna. Och det som hände i köket, fast jag vet att det inte går att beställa."

Han tittade på henne.

De talade om vad det betydde i praktiken. Inga romantiska träffar eller kyssar med andra. Vanligt umgänge fick finnas utan rapporter om varje blick. Om någon ville ändra villkoren behövde de tala igen innan de handlade.

Ina frågade om han trodde henne.

"Jag tror att du menar det nu. Resten får jag väl märka."

Hon hade velat ha ett varmare svar. Hon satte sig bredvid honom ändå, med plats mellan deras kroppar.

Sedan ringde hon Esra.

Ett svar utan dörr på glänt

Esra stod hemma och vattnade sina växter när Ina ringde.

Hon lät Ina tala klart. Vattnet rann över kanten på ett fat och droppade ner på hennes fot.

"Okej", sa hon.

Ina frågade om hon var arg.

"Jag är besviken. Och jag behöver slippa ta hand om hur det känns för dig just nu."

Ina blev tyst.

Esra ställde ner kannan.

"Jag vill inte träffas på tu man hand ett tag. Jobbet på lördag kan jag göra. Men det är ett jobb, Ina. Jag kanske inte stannar på festen."

"Jag förstår."

"Det räcker att du låter det vara så."

När samtalet var slut torkade Esra golvet. Hon flyttade växten till diskhon och vattnade klart. Sedan satte hon på musik så högt att hon behövde stänga fönstret.

Hon stod mitt i rummet. Först visste hon inte vad hon skulle göra med armarna. Sedan fick den ena växa längs väggen, förbi bokhyllan, tills hon kunde nudda dörrkarmen från där hon stod.

Hon rörde sig därifrån.

Ingen såg om det var vackert.

Tvättlinan

På lördagsmorgonen hjälpte Jon Ina att hänga de nytvättade dukarna på gården.

Tyget var svalt mot handlederna. Han höll upp en kant medan hon letade efter klädnyporna i fickan. De låg i hans.

"Du har mina fickor", sa hon.

"Jag har haft dem länge."

Hon skrattade. Han räckte fram en nypa med munnen och såg genast ut att ångra sitt försök till elegans.

Ina tog den med handen.

"Bra beslut", sa han.

De hängde klart. En våt duk slog mot Inas nacke, och Jon drog undan den. Hans hand stannade på hennes axel.

Den här gången lutade hon sig mot den och vände sig sedan om. De kysstes, försiktigt först. Hon kände doften av tvätt och hans varma hals. Hans kropp blev bredare där hennes händer vilade.

När de skildes åt ville hon säga att det skulle bli bra.

I stället strök hon bort en klädnypa som fastnat i hans skjortfäll.

"Vi behöver fortfarande handla."

"Fruktansvärt mycket."

De gick tillsammans. På vägen höll hon honom i handen utan att prova om han höll lika hårt.

Inget nummer

Ina hade skrivit i inbjudan att Jon skulle visa hur man dansar när man har för många leder.

Det hade varit ett skämt. Han hade skrattat när hon läste upp det.

Nu stod han framför hallspegeln och drog sin rostfärgade skjorta över magen. Kroppen blev längre. Skjortan följde inte med.

"Jag vill inte göra något nummer", sa han.

Ina hade redan öppnat munnen för att säga att alla skulle älska det.

Hon stängde den.

"Jag tar bort det."

"Folk har ju sett."

"Då säger jag att jag lovade något som inte var mitt att lova."

Han tittade på henne i spegeln.

Hon skrev till gästerna. Inget dansnummer. Vanlig dans för den som ville. Jon läste inte över hennes axel.

När hon lade ner telefonen hade han bytt skjorta. Den nya var samma färg och lite större.

"Den där är fin", sa hon.

"Den här kan jag andas i."

Provet

Estras vattenljus såg tunt ut i eftermiddagssolen.

Hon drog för gardinerna. Fortfarande blekt. På utställningen i norr skulle rummet vara mörkare, men här behövde hon visa något som faktiskt syntes.

Jon stod i dörren och väntade.

"Jag behöver skärma av mer", sa hon. "Har ni någon svart skiva kvar?"

Han hämtade två. Hon mätte, han sågade. De talade om vinklar, värme och hur gästerna skulle kunna röra sig utan att komma åt vattnet.

Ina höll sig borta tills Esra bad om hennes hjälp med tyget. Sedan gjorde hon det hon blev ombedd att göra.

När de provade igen flöt ljuset över väggen med en skärpa Esra inte hade fått fram förut.

Jon satte sig på huk.

"Där. Ser du den kanten?"

"Ja."

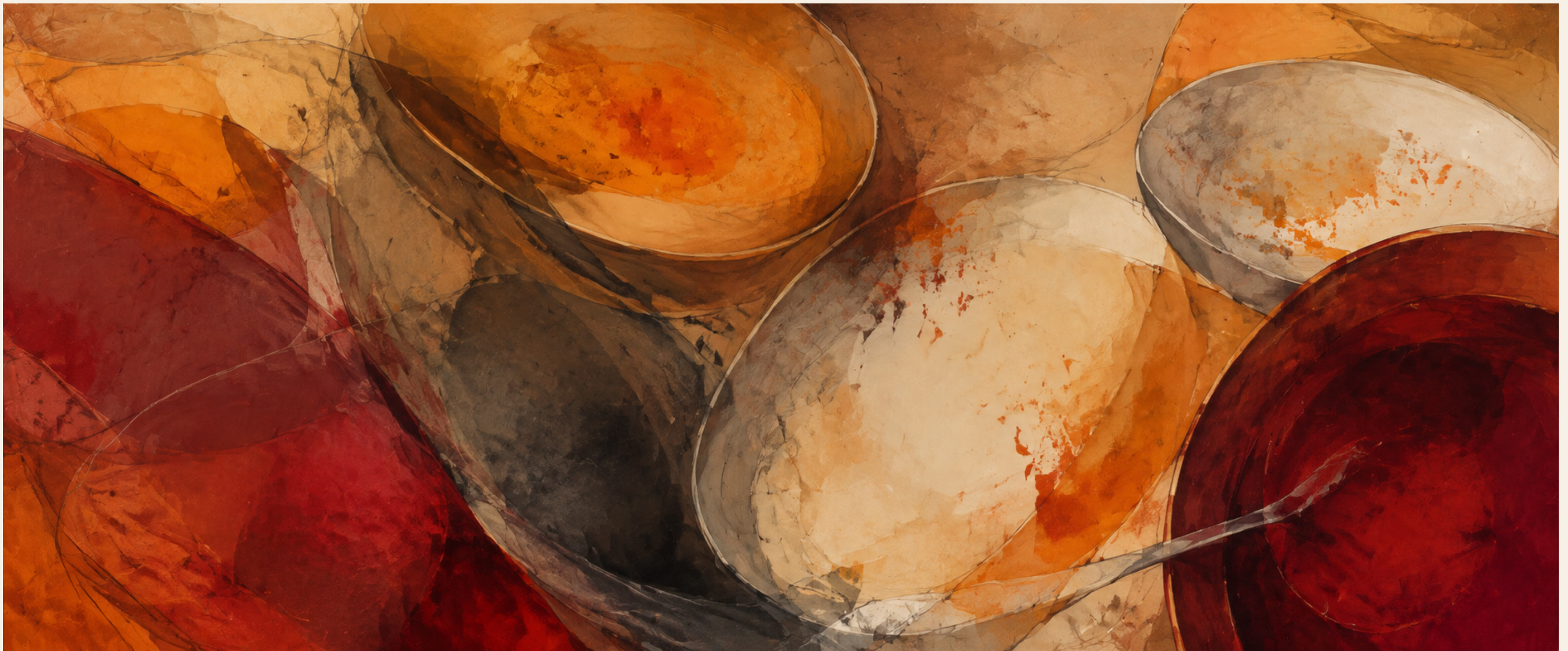
De satt bredvid varandra och följde hur den flyttade sig.

Esra ville tacka honom utan att tacka honom för något annat. Hon sa att skärmen hade gjort skillnad.

Han sa att hon kunde ta den med sig till nästa arbete.

"Vad vill du ha för den?"

Han nämnde ett pris. Hon skrev upp det.

Dörren öppnas

Den första gästen kom med en gryta och frågade var festen var.

"Du står i den", sa Jon.

Snart luktade rummet rostad paprika, varmt bröd och den lite dammiga värmen från lamporna. Sanna kom med degen som nu blivit något betydligt mer användbart. Vera hade med sig oliver i en burk stor nog för en annan sorts verksamhet.

Någon ställde ett dragspel i hallen.

"Jag sa kanske", sa Ina.

"Det är ett litet", svarade Malek.

Ina hade tänkt hälsa ordentligt på alla. Hon hann krama tre, tappade en sked i grytan och fick sedan stå med armen uppdragen medan två människor som aldrig träffats började diskutera hur den bäst kunde räddas.

Jon lutade sig mot dörrposten. Folk hade kommit. De åt från tallrikar som inte passade ihop. Någon hade satt sig på det tomma pappersskåpets sockel.

Det skulle snart vara borta allting.

Han tog en bit bröd. Skorpan gick sönder mellan tänderna, och insidan var fortfarande varm.

"Smör?" frågade Sanna.

Han höll fram brödet.

Den låt han kunde

Musiken började medan de fortfarande åt.

Ina såg Jon vid bordet och lät bli att ropa. Han hade en hand på magen och den andra runt sitt glas.

Vera dansade ensam. Hennes kropp blev sned på ett sätt som inte hörde till takten. Hon såg fullständigt upptagen ut. Jon kände igen låten. De hade lyssnat på den när de målade verkstadens första vägg.

Han ställde glaset ifrån sig.

Först rörde han bara ena foten. Sedan kom Sanna baklänges genom rummet med en oliv mellan fingrarna och fick honom att flytta sig. Han tappade balansen, drog ut ena sidan av kroppen och hamnade i en sväng som han själv inte hade planerat.

Sanna följde den.

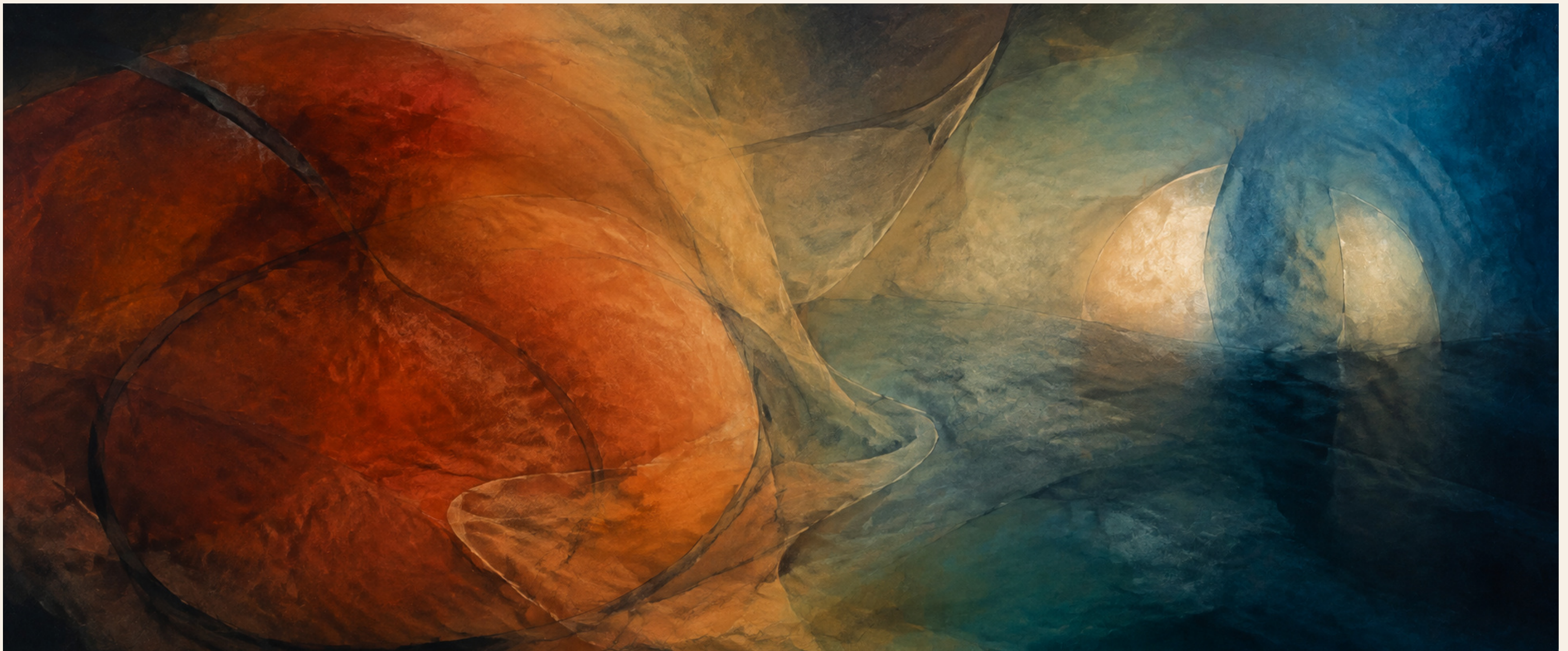
Han skrattade och gjorde om den, större.

Ina såg hans två huvudveck luta åt varsitt håll. Hon kände ett plötsligt, välbekant begär och stannade upp mitt i en mening.

Jon såg henne. Han gjorde en mycket liten bugning och fortsatte dansa med Sanna.

Ina fick vänta på sin tur.

Hon upptäckte att hon tyckte om det.

Där blicken stannar

Esra stod vid lampan och vred långsamt på skålen. Vattnet förstörde hennes rörelse över väggarna.

Ina stannade några steg ifrån.

"Det blev vackert."

"Det blev synligt", sa Esra. "Jag börjar där."

De log mot varandra.

Dragningen fanns kvar med en tydlighet som gjorde Ina nästan yr. Hon såg Esras mun, den ljusa handleden, hur hon lade vikten på ena benet. För ett ögonblick började hon föreställa sig att gå fram.

Sedan hörde hon någon ropa efter henne från köket.

"Jag behöver gå dit", sa hon.

"Ja."

Det fanns inget hemligt löfte i Esras svar. Ina gick.

Jon hade sett dem. Han visste inte vad de sagt. En krok vid hans bröst drog skjortan mot dörren när Ina försvann in i köket. Han tog tag i den genom tyget.

Han ville följa efter och fråga vad leendet hade betytt.

Sanna räckte honom en tallrik att bära ut.

"Kan du?"

"Ja."

När han kom till gården var luften sval. Han ställde tallriken på bordet och stannade där en stund.

Mörkret

Lampan slocknade mitt i Esras demonstration.

Någon klappade händerna, osäker på om det hörde till.

"Nej", sa Esra från mörkret. "Det där var dyrt."

Hon stängde av strömmen till sin utrustning och lät den svalna. Jon hämtade arbetsbelysningen från förrådet. Det blev ett brutalt vitt ljus över tallrikarna.

Esra kände ansiktet hetta. Hon hade tänkt filma det här. Nu syntes varje smula på golvet bättre än hennes arbete.

Malek frågade om han fick ta fram dragspelet.

Hon skrattade en enda gång.

"Det kan knappast bli mindre subtilt."

Han började spela. Samtalen tog fart igen. Esra kontrollerade lampan, hittade felet i drivdonet och konstaterade att reservdelen låg hemma. Ingen kunde önska fram den.

Hon kunde åka och hämta den.

Hon satte sig på den tomma sockeln först och åt en tallrik mat. Det tog tio minuter. När hon var klar frågade hon Rami om skjuts.

De åkte tillsammans, medan festen fortsatte utan hennes vatten i taket.

Under arbetets gång

Jon hittade Ina på gården med skorna i handen.

"Hälarna?"

"Hela konstruktionen."

Han satte sig på huk och hon stödde sig mot hans axel medan hon drog av den sista remmen. Hans rygg blev rund under hennes hand.

På andra sidan fönstret dansade deras vänner i arbetsljuset. Vera hade tagit med sig olivburken.

Ina satte den bara foten mot marken. Stenen hade kvar värme från dagen.

Jon reste sig långsamt. Hon lade händerna mot hans sidor. Han såg på henne tills hon slutade le som om hon behövde visa att hon var glad.

"Jag tycker om dig så här", sa hon.

"Utan ordentlig belysning?"

"Ganska mycket utan den."

Han lutade sig fram. Kyssen blev längre än hon hade tänkt. Hon fick tag i skjortan vid hans rygg, kände kroppen ge efter och sedan komma tillbaka mot henne.

Inifrån ropade någon att de behövde fler glas.

"De får ta koppar", sa Jon.

Ina skrattade mot hans mun.

De stod kvar tills de själva ville gå in.

Den egna bilden

Esra kom tillbaka med reservdelen och en påse glass.

"Vad prioriterade ni?" frågade Malek.

"Vi hann båda", sa hon.

Vattenluset återvände. Den här gången ställde Esra kameran nära väggen så att bara luset syntes. Jon höll dörren stängd under tagningen. Ina väntade ute med två människor som gärna ville komma in.

Esra filmade. Tittade. Gjorde en liten ändring och filmade igen.

Sedan stängde hon av kameran.

Rami räckte henne en glass. Den hade börjat smälta längs pinnen. Hon slickade undan en rand och kände hur kallt det blev i framtänderna.

"Är du klar?" frågade han.

Hon tittade upp mot taket. Vattnet gick fortfarande.

"Med det där."

Han pekade med glassen mot rummet där musiken spelade igen. Hon tvekade. Sedan följde hon med honom in.

Ina såg dem dansa. Esra hade huvudet bakåt och ena armen utsträckt mot fönstret. Rörelsen hade ingenting med Ina att göra.

Hon blev ledsen av det.

Hon blev också glad att Esra hade stannat.

Det som inte blev

När Esra skulle gå hjälpte Ina henne med en av lådorna till bilen som Rami lånat.

De stod på varsin sida av den öppna bakluckan.

"Jag är ledsen att jag fick dig att tro att det var enklare än det var", sa Ina.

Esra sköt in lådan en bit till.

"Jag hade tyckt om dig ändå. Det är det som är så irriterande."

Ina skrattade till, och sedan gjorde det ont igen.

"Jag vill inte sluta känna dig."

"Jag vet inte hur jag vill ha det sedan. Jag hör av mig om jag vill ses."

Ina nickade. Hon skulle kunna fråga när. Hon lät frågan bli kvar.

Esra stängde bakluckan. Hon räckte fram handen, först som om de skulle skaka den, sedan med handflatan uppåt.

Ina lade sin i den.

Det var en kort beröring. Ingen av dem försökte göra den till mer.

När bilen hade kört stod Ina kvar. Från verkstaden hördes ett skratt hon inte kände igen.

Hon torkade kinden med handleden och gick in för att se vem det var.

När alla gått

De sista gästerna bar ut sina grytor strax efter två.

Jon låste och ställde nyckeln i dörren så att de skulle hitta den på morgonen. Ina sjönk ner på golvet. Kroppen bredde ut sig mellan två stolsben som om den hade väntat på lov hela kvällen.

Han satte sig bredvid.

De åt den sista glassen med varsin sked ur kartongen. Den var nästan flytande.

"Jag såg att du blev ledsen när hon gick", sa Jon.

Ina nickade.

Han skrapade med skeden längs kanten.

"Jag var glad."

"Det förstår jag."

"Jag ville inte säga det förut."

Hon drog in fötterna och gav honom mer plats. Han lutade sig mot väggen.

Efter en stund lade hon huvudet på hans axel. Han mötte tyngden, flyttade sin arm och lät den vila runt henne.

Det fanns saker de behövde prata om igen. Hon visste det. Han också.

Just då var glassen kall och hans skjorta mjuk mot hennes kind.

"Vi glömde talet", sa hon.

"Vilken tur."

Hon somnade innan han hunnit få upp henne från golvet.

Nyckeln

På söndagen kom Sanna tillbaka med diskhandskar. Vera tog med burken som hon hade glömt och blev kvar för att skura golvet.

Festen hade kostat lite mer än de tänkt. Esra tog själv kostnaden för sin trasiga utrustning. Jon sålde de sista två pallarna medan Ina räknade vad de hade kvar.

Ingen föreslog att verkstaden borde räddas för att kvällen hade varit fin.

De bar, sorterade och bråkade om en låda med sådant som båda tyckte att den andra borde kunna slänga. Till slut behöll de varsin sak ur den.

På måndagen gick Ina genom det tomma rummet. Hon hörde sina steg annorlunda nu. Vid fönstret fanns en liten blå tråd som dammsugaren missat.

Jon väntade vid dörren.

Hon tog upp tråden. Sedan gick de ut tillsammans.

Fastighetsägaren räknade nycklarna och skrev under pappret. Jon stoppade sitt exemplar i väskan.

På vägen hem köpte Ina en aprikos. Den var hård.

"För tidigt", sa hon efter första tuggan.

Jon ville smaka ändå.

Sex veckor

Det tog tid att lära sig var de nya dagarna började.

Jon kom hem med sågspån i ärmarna. Ina hade kunder som ringde på söndagar tills hon började låta bli att svara. De åt middag med Sanna, gick på en utställning utan att känna någon och ställde in en utflykt efter ett gräl om pengar.

Ibland kom frågorna tillbaka på kvällen.

Jon frågade en gång om Ina fortfarande längtade efter Esra. Hon sa ja, ibland. Han låg vaken länge efteråt. Nästa morgon gjorde de frukost utan att låtsas att natten varit lätt.

Esra skickade en länk till sin färdiga installation efter öppningen. Meddelandet var till dem båda. Hon tackade för skärmen och platsen att prova.

De tittade tillsammans. Ljuset rörde sig över ett rum de aldrig varit i. Ina skrev att det var fint att se arbetet färdigt. Sedan lade hon undan telefonen.

Jon gick till Sanna på torsdagen som de bestämt. Ina stannade hemma och målade en vägg varmt röd.

När han kom hem satt hon framför den med färg på foten.

"Du har missat lite", sa han.

"Där ska soffan stå."

Barfota

En varm kväll bar de upp maten på takterrassen.

Jon hade gjort för mycket. Ina hade glömt besticken. De åt de första bitarna med händerna medan radion försökte hitta en station.

Mellan två brus hittade den en låt.

Ina ställde ifrån sig tallriken. Hennes kropp följde den första tonen innan hon kände igen musiken. Hon gjorde ena armen lång ut mot kvällsluften och vred sig långsamt runt sin egen tyngd.

Jon såg på från bordet. Han ville att hon skulle se på honom just så där igen. Kroken under skjortan rörde sig, liten och bekant.

Han lade handen över den. På tallriken låg en bit frukt kvar. Han åt den och reste sig.

Ina dansade fortfarande när han kom fram.

"Vänta."

Hon stannade och vände sig mot honom.

Jon böjde sig ner för att få av sig skorna. Den ena ville inte. Han fick sätta sig på golvet, skratta åt sin egen fot och börja om.

Ina väntade.

När han reste sig var stenen varm under fotsulorna.

Han räckte henne handen.

Efter berättelsen

De formbara knyter an till de sex områdena i Haka Loss. Här finns några vägar tillbaka till berättelsen, om du vill stanna en stund.

Tanken. Jon ser ett leende. Vad vet han om det, och vad fyller han själv i?

Känslan. Ina är både ledsen och glad när Esra dansar. Vilken av känslorna lade du först märke till?

Kroppen. I badet kommer tankarna tillbaka, och värmen känns fortfarande. Var får kropparna njuta för sin egen skull?

Relationerna. Vad finns mellan Ina och Jon, Ina och Esra, Jon och Esra?

Närhet, lust och gemensamma val behöver inte följa samma kurva.

Självbilden. Ina vill vara fri. Jon vill vara den som klarar det. Vad kostar det dem att försöka vara sådana?

Resultatet. Verkstaden stänger. Festen blir av. Esras lampa slocknar. Vad blir möjligt när kvällen inte längre går att regissera?

Berättelsen ger inget facit för hur en relation ska se ut. Frågorna är frivilliga samtalsöppnare, inte ett test eller en behandling.

De skulle bara ha en fest.

Ina och Jon lämnar verkstaden där de arbetat i arton år. Esra kommer för att fylla taket med vattenljus. Mellan dukar, bröd och alldeles för många stolar växer en längtan som ingen av dem kan ordna åt de andra.

De formbara är en vuxen illustrerad berättelse om att njuta, vilja starkt och våga mötas när livet inte följer planen.